

nocení posudku znalců, a to z úřadu (Srovnej čís. 8376 sb. n. s.). Přes to není dovolací rekurs opodstatněn. Odhad provedený podle stěžovatelova udání ve sporu nemá proti zemskému inspektorátu pro zemské dávky právní moci, neboť nehledíc k tomu, že určení odhadní ceny nebylo patrně před tím sporu a nestalo se v nálezu rozsudkovém, — nebyl zemský inspektorát ve sporu procesní stranou (§ 411 c. ř. s., § 18 nesp. říz.). Mimo to může sice podle § 17 dávkového řádu za určitých podmínek úřad vyměřující dávku vzíti za základ vyměření odhadní hodnotu zjištěnou jiným a za jiným účelem provedeným odhadem, ale není k tomu povinen a nemůže býti k tomu soudem nucen. Jako se nemůže soud při rozhodování o navrženém odhadu zabývatí otázkou, zda jsou tu vůbec podmínky pro vyměření dávky, neboť řešení její jest vyhraženo správním úřadům v pořadu stolic, tak nemůže ani rozhodovati, zda se úřad vyměřující dávku má spokojiti s dřívějším odhadem. Návrh, by byl odhad proveden, jest pro soudy závazný, a musilo mu býti vyhověno. Dovolací rekurs jest bezdůvodný a musilo býti rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 9615.

V exekuci vnucenou správou pachtovního práva povinného jest vlastník pozemku, k němuž se vztahuje exekucí postížené právo, osobou třetí a nepřisluší mu právo k rekursu do usnesení, jímž byl uveden vnucený správce a jímž bylo vlastníku uloženo, by nerušil výkon vnucené správy.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, R I 63/30).

Proti usnesení exekučního soudu, jež se týkalo uvedení vnuceného správce do správy pachtovního práva povinného Emanuela F-a k pozemku, patřícímu vlastnický Josefu F-ovi, a jímž bylo uloženo povinnému jakož i Josefu F-ovi, by nerušili výkon vnucené správy, podal rekurs vlastník pozemku Josef F. Rekursní soud rekursu vyhověl a napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs Josefa F-a do usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele nelze upřítí oprávnění. Usnesení prvního soudu vydáno bylo v exekuci na pachtovní právo dlužníka Emanuela F-a k pozemku Josefa F. a jest Josef F. v této exekuci, v níž není ani vymáhajícím věřitelem ani povinným, i když jest vlastníkem pozemku, k němuž se exekucí postížené pachtovní právo

vztahuje, osobou třetí a proto mu právo k rekursu proti usnesení prvního soudu nepříslušelo. Ani jako případnému poddlužníku mu právo k rekursu nebylo lze přiznati, ježto nejde o záповeď plnění podle § 331 ex. ř. (§ 294 ex. ř.), nýbrž o opatření za výkonu zahájené již exekuce. Cítil-li se Josef F. usnesením prvního soudce a vůbec exekucí ve svých právech dotčen, měl volně domáhati se odpomoci pořadem práva. Volba rekursu byla pochybená. Ježto právo k rekursu Josefu F-ovi nepříslušelo, bylo jeho rekurs odmítnouti a rekursní soud, neučiniv tak, pochybil. Na dovolací rekurs bylo se proto usnésti, jak se stalo.

Čís. 9616.

Ustanovení § 279 obč. zák. stalo se bezúčinným vzhledem k § 5 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák., a nelze je obživovati obdobou § 276 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, Rv I 879/29).

Žalobce se domáhal na žalovaném zaplacení zápůjčky, již byl přijal opatrovník žalovaného v době, kdy byl žalovaný v žaláři. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby. O d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h : V souzeném případě nejde o opatrovnictví podle § 279 obč. zák., nýbrž o opatrovnictví podle obdoby § 276 obč. zák. Ostatně podle § 5 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. nenastává sice nyní odsouzením ztráta způsobilosti k jednání ve věcech občanských, ale přes to ponechává se i nadále soudu na uvážení, zda nemá býti podle § 276 obč. zák. zřízen opatrovník osobě, která následkem odpykávání trestu jest nepřítomná a ho potřebuje. § 270 obč. zák., který vypočítává případy opatrovnictví, neuvádí případy ty výčetmo a mohou tudíž nastati případy, kde jest třeba zříditi opatrovníka, ježto u osoby, pro niž jest zříditi opatrovníka, jeví se to vzhledem ke zvláštním okolnostem v § 276 obč. zák. uvedeným nutnou potřebou. Podle § 276 obč. zák. jest třeba ustanoviti opatrovníka nepřítomnému, nezůstavil-li sám zástupce, kdyby bez něho jeho právo prodlením bylo ohroženo nebo právo třetích osob ve svém běhu staveno. Nepřítomným jest, kdo není v místě, kde jest třeba jeho přítomnosti k hájení jeho práv, třebas byl jeho pobyt známý. Podle opatrovníckého spisu byl žalovanému ustanoven dne 18. února 1922 opatrovníkem František H. z důvodu, že žalovaný byl odsouzen na deset let do žaláře, a opatrovnictví bylo zrušeno dne 12. září 1927. Žalovaný, jsa v trestnici, nemohl své majetkové věci sám spravovati, byl nepřítomen a opatrovníka tedy bylo třeba zříditi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto